

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

DE || LIBERTATE || CHRISTIANA ||

Lensaeus, Johannes

Antverpiae, 1590

Capvt IIII. Qua impedimenta liberæ religionis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46059](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46059)

Cap. 2. ad Galatas.

iam fruebantur, in seruitutem redigerent: quosdam subintroisse falsos fratres, alio in loco beatus Apostolus conquestus est.

CAPVT IIII.

Qua impedimenta libera religionis.

1. Cor. 9. & 10.

Rom. 14.

VNDE intelligimus, libertatem religionis tamen si veram impediri tamen in hac vita interdum, quominus ipsa libertas, ut sic dicam, omnino libera sit, quae se opere manifesto proferre non possit. idque aliquando, quia non expediat eam coram quibuslibet opere demonstrari quod locum peculiariter habuit Apostolorum temporibus inter Iudaeos, propter consuetudinem implendae Legis seruilem atque carnalem, qua adhuc tenebantur. Nam & propterea dicebat Apostolus, omnia licere sibi, quia liber erat: sed non omnia expedire, quia infirmorum offendicula studiosè declinabat. Propterea & illud aiebat, quod supra memorauimus: Ut quid libertas mea iudicatur ab alia conscientia? Et in Epistola item ad Romanos: Ut non blasphemetur bonum nostrum. & Tu fidem habes? penes te ipsum habe, coram Deo. Hoc verò tempore in ijs quae sunt religionis obseruandis, non infirmorum offendicula metuenda sunt; sed malitiosorum contemnendae blasphemiae. Quae enim rebus tam definitis, tam manifestatis atque inculcatis, praetexti infirmitas possit? Hic proinde locum illud iam habet: Si nite, caeci sunt, & duces caecorum. Aliàs verò haud raro vis inimica veritati prohibet ne aperire sese libertas liberè possit. habet enim religionis studium, tantisper dum vitae mortalis cursus agitur, obnitentes sibi varias aduersitates, ab impiis hominibus excitaras: quibus nihil est prius, quam ut veram religionem persequantur ac pessudent. Sed Christi beneficio

dabi-

dabitur aliquando libertas ea, qua, remotis & propriae & alienae infirmitatis aut malitiae impedimentis, cum summa voluntate, maxima etiam coniuncta sit Deum colendi facilitas. Summa quippe in regno Dei sicut iustitiae perfectio, ita religionis pietatisque libertas est: quia nudae & aperta per omnia veritatis suavissima & tranquillissima contemplatio. Hic interim in vera religione sectanda, ea libertas est per Christum, ut nulli cedatur aduersitati, quae illam nobis extorqueat. Cuiusmodi fuisse libertatem fortissimi pectoris in sancta virgine Pelagia, diuus Ambrosius ostendit epistola septima libri secundi; ubi illam sic loquentem facit inter suos persecutores. Pelagia Christum sequitur: libertatem nemo auferet: nemo captiuam videbit liberam fidem. quod seruum est, hic manebit, nullos in usus debitum. Magna, inquit Ambrosius, pie virginis libertas, quae septa agminibus persecutorum, inter maxima pericula virginis & vitae inclinata non est. Sic ille. Sed quamuis nullo metu, nulla vi persecutionum possit effici, quin libero iudicio, si quis velit, eam religionem quam putet esse verissimam, complectatur atque retineat: tamen detestanda semper eorum nequitia est; qui, quantum in ipsis est situm, id agunt, ut veram religionem extinguant ex hominum animis. hique procul dubio censendi sunt, Christiana libertate profligata, funestum seruitutis genus velle inuehere. At ij qui legitimae potestatis seueritate adhibita, ab erroribus mortiferis reuocare nituntur, hi plane subseruiunt ad veram in religione libertatem: quae sicut noxiis erroribus eripitur, ita restituitur salutaris doctrinae reddita veritate.

q 5

CAPVT

CAPVT V.

Quam sectarij libertatem intelligant, cum libertatem religionis petunt: & quam malè hoc vocent religionis libertatem.

POSTEA QVAM igitur explicatum, quid sit vera religionis libertas: nunc demonstrandum est, quid aduersarij quidam sibi velint, cum religionis experiri ac prædicant libertatem. Hac nimirum illis est libertas religionis, cum liberè quisque, hoc est, impunè, quidquid libuerit, de religione & sentit & prædicat: siue cum pro arbitrio quisque suo, sub titulo tamen ac professione Christiani nominis, componit aut sequitur Dei colendi rationem. Legi qui diceret, etiam si in aliqua republica tot sententiæ de religione forent, quot capita, etsi aliquos verè hæreticos esse constaret, exterminari tamè nõ debere propter libertatè, sed suis iudicijs atq. conscientijs, nulla eis propterea illata molestia, relinquendos. Itaque cum diuersissimæ ac inuicè inter se repugnantes passim audiuntur de dogmate dei sententiæ: cum varij conspiciuntur ritus, ceremoniæ, leges, conuenticula: cum & in ciuitatibus & familiaribus propè singulis, non solùm aliud ab alio dicitur, sed aliud atque aliud in his quæ religionis existimantur esse, aut alijs atque alijs temporibus & locis & modis agitur: hoc est, cum nullus ordo, nulla concordia, nulla conformitas, sed confusa, permixta, perturbataque sunt omnia, atque id quidem in maximi momenti rebus, nemine profus agnito in terris superiore, qui regat, moderetur, præscribat, conciliet: hanc religionis libertatem appellant. Quomodo videlicet Romam quondam ciuitas, cum omnium gèrium seruiret erroribus, magnam sibi, inquit Leo, videbatur assumpsisse religionem; quia nullam respuebat falsitatem. Atque perfecta consummataque, vt arbitror, in regno illo beato